

Jeg er både mor og landsformand

AF ANNI SØRENSEN,
LEVS LANDSFORMAND

Jeg skal ikke lægge skjul på, at januars debat om låste døre er noget af det mest udfordrende og dilemmafyldte, jeg har været igennem i min tid som landsformand i LEV. På en måde har jeg været stillet over for valget mellem at følge mit mor-instinkt – og min forpligtelse til at forholde mig analytisk, langsigtet og handicappolitisk til en svær og dilemmafyldt problematik.

Det kan have virkelig alvorlige konsekvenser, hvis mennesker, som ikke kan færdes på egen hånd, går uden for deres bolig, uden at nogen holder øje, går med eller tilbyder anden aktivitet. Som vi har set det i flere tilfælde, kan der opstå situationer, hvor sårbare mennesker udsætter sig selv for risiko, som kan betyde, at de kan komme alvorligt til skade – og ultimativt miste livet.

Over for så alvorlige konsekvenser kan en mere lempelig adgang til at låse døre virke som et meget lille onde. Et lille ekstra indgreb, som mange sikkert vil mene ikke har den store betydning – andet end den positive, at det kan forhindre, at nogen kommer til skade. Det er en meget forståelig reaktion fra pårørende og andre.

Men sagen har mange nuancer og forudsætninger, som vi må medtage. Som landsformand i LEV er jeg forpligtet til at se problemstillingen i et både bredere og mere langsigtet perspektiv. Jeg er simpelthen nød til at interessere mig for, hvorfor det kun er nogle botilbud, der

efterspørger flere beføjelser til at låse dørene. Jeg må overveje, hvilke konsekvenser det kan få for andre voksne med udviklingshæmning – også dem, som godt kan færdes på egen hånd. Og jeg må forholde mig til, hvilken betydning udvidede beføjelser kan få for fastholdelsen af en pædagogisk kultur og praksis.

Sagen om udvidet adgang til at låse døre og havelåger på Sølund er nemlig en del af en mere grundlæggende og principielt problematisk udvikling, som vores samfund tilsyneladende befinder sig i aktuelt. Som du kan læse i dette LEV Blad, foregår der i Børne- og socialministeriet aktuelt et arbejde, der sigter mod en mere gennemgribende reform af magtanvendelsesreglerne på socialområdet.

Her er dagsordenen entydigt, at det på en række felter skal gøres nemmere for medarbejdere i botilbud at foretage magtanvendelse og andre indgreb over for mennesker med handicap. Retsikkerheden og myndighedsovervågningen skal lempes, og kommunerne skal have lettere ved at flytte botilbudsbeboere fra deres hjem, hvis det forekommer kommunen mest hensigtsmæssigt.

Det opfatter jeg, som en ekstremt bekymrende udvikling – og jeg opfordrer til, at vi reflekterer kritisk over, hvad der er baggrunden for, at det sker

Det opfatter jeg som en ekstremt bekymrende udvikling – og jeg opfordrer til, at vi reflekterer kritisk over, hvad der er baggrunden for, at det sker. Er det som Lars Gjermandsen, Udviklingshæmmedes Landsforbunds formand, er inde på i en klumme her i bladet, fordi man forestiller sig, at der er nye muligheder for besparelser ved at indføre mere tvang?

De motiver er helt sikkert ikke styrende for de mange, som har kritiseret min og LEVs skepsis over for de låste døre. Tværtimod, her er det bekymringen for sårbare borgere, som er styrende! Men kan vi afvise, at den slags overvejelser spiller en rolle i Finansministeriet eller andre steder?

Jeg er glad for, at vi med dette LEV Blad giver et bidrag til diskussionen af så vigtigt et emne. Ganske som pårørendes bekymringer og ængstelser gør et stort indtryk på mig, så håber jeg, at de forskellige perspektiver her i bladet også vil gøre indtryk.